

Графица-та. Не хуртувай нищо за лавровы вѣнцы и славъ, любезный супруже! защото є само сновидѣніє и суетно мечтаніє. — Азъ не щѣ да мыслѣ за никаквъ другъ славъ, но само за твоѣ-тъ любовь; ты си ми сичко на тойзи свѣтъ. Помысли! какъ ще останѣ сама безъ тебе, какъ ще тѣжѣ за тебе като гълабица за гълабѣть-си! Та знаемъ ли че подъ това сърце носѣ залогъ-тъ на наша-та нѣжна любовь, кой то не разрѣшимо ма съеди-нава съ тебе, и такъвзи ищещъ да ма оставишь. — Ахъ, Боже, Боже мой! зеръ да не та види наше-то чедо нито съ пьрвы-тъ си погледъ, нито да са осмихне умилно на тебе! — А чы, какъ та баремъ това невъзпира, любезный супруже! зада приєм-нешъ и прегърнешъ въ родителски-тъ си обетіа твоє-то пьрвенче. Ахъ може да є — о страшна помысль — това послѣднѣо вижданіє — — — а азъ бѣдна това не мога преживѣ; и то, щомъ излѣзе на свѣтъ, ще остане сираче.

Графъ-тъ. Ты не дѣй скърби толкова, любезна супруго, наша-та побѣда ще бѣде награжденія; ты ще мя видишь увѣнчанъ съ найизрадны лавровы вѣнцы, и само това ще ся покажѣ за твоѣ-тъ любовь по достоянъ; а наше-то чедо, на кое-то ще покажѣ примѣръ достоенъ за подраженіє, ще бѣдѣ по миличакъ и по драгичакъ. Тѣй распадѣ отъ тебе тѣзи печаль, коя-то мя хвърла въ отчаяніє. Вѣрвай ми, ты ще бѣдешъ пьрва-та, коя-то ще похвалишь мое-то постоанство.

Графица-та. А какво неможє Сигфридъ да уговора! Азъ ще ти вѣрвамъ сичко, но тойзи шлемъ, тойзи щитъ и тази сабѣ, дѣто си запасалъ на кръ-сть-тъ си, предсказувать ми, — че сега послед-ный пѣтъ виждамъ мой-тъ сълзы, тыя сълзы, кои то ми запусавать думы-тъ. —